

Idő és a természet királynője

Különös dolog az idő. Különös, mert megállíthatatlan, pörög és pörög végeláthatatlanul, egy másodpercre sem kímélve halad. Alkot és pusztít, épít és rombol, egy kezével ad, s eggyel elvesz. Kegyetlen is az idő ezért, mert ami egyszer elmúlt örökre elveszett, mint homok kipörgött ujjaink közül. És még ha azt is hinnénk, most megfagyott a levegő, megállt az óramutató és a világ nem forog többé a tengelye körül, az idő sose teszi ezt valójában és az illúzió hamis.

A természet olyan mint az idő. Pusztul, s épül, nő és csökken, mint egy lassú élőlény mozog, néha hatalmas dobhártyaszaggató robajjal, néha pedig mint egy apró patak csordogál medrében, alig észrevehető változással. Pedig változik, örökkön örökké változik.

Emlékek őrzője a természet, ezernyi meg ezernyi esemény és érzés birtokosa. Illő lenne azt gondolni, hogy nekünk is van egy királyságunk amin uralkodunk, s az emberekkel örök háborúban állunk.

S én, a királynő, bölcs, megmozdíthatatlan és megrendíthetetlen, félelmet nem mutató hölgy vagyok, gyökereim mélyen futva állnak ellent a csatáknak. Én nem fogok meghajolni, nem fogok megfutamodni, megvetem talpam és büszkén viselem a sorsot ami nekem ígérkezik.

Évezredekkel élek túl, és mint egy kém figyelek és hallgatok, ítélezem némán az emberiség fölött.

Amikor fiatal voltam, zsenge leveleimet ráztam a szélben vadul, puha kérgemet mutattam a világnak, már akkor oly borzasztóan magabiztosan, hetyke viselkedésem hercegnőket múlt felül. Figyeltem és füleltem ahogy az élet ment és zajlott, olyan hangosan és harsányan, hogy nem kívántam mást csak hogy én is üvölthessek a világgal. Persze nekem csak a zöld ágaim voltak és kedves barátom, a szél. Családom körülölelt, akkor még és nem tudtam mi is a magány. Nem is akartam elmélázni rajta, csak a kaland érdekelt. Kaland, ami először buja szerelmesek ismerkedése volt, törzsüket törzsemnek vetve, kedves szavak, hatalmas virágcsokrok, hosszas semmiről folyó beszélgetések, amik valahogy mégis oly bensőségesek voltak, hogy legszívesebben leveleim mögé bújtam volna zavaromban. Az évek teltek s múltak, s a szerelmesek nőttek az idővel, felnöttek érték, házassá lettek, mintha kettő pillantásra futott volna ki az élet a lábuk alól. Változott a világ, és egy nap többé nem jöttek a törzsem alá beszélgetni a nagy hatalmas semmiről. Változott a világ és én vele. Kérgem többé nem puha volt, hanem kemény vértet, ágaim merevek voltak a zúgó szél ellenében.

A megváltozott világ kegyetlen volt. Először éles kardokkal jöttek, aztán hangok puskákkal, és a családommal túrtuk néma borzadállyal a vérontást. Mind azt hitték a halál percében egyedül maradtak, de ez nem volt igaz. Ott voltunk mi is, az örök védelmezők, leveleink suhogtak altatót a katonáknak akik az mi királyságunkban mentek el. Nem értettem mi szükség a vérontásra, mi szükség a fájdalomra, oly sok mindent nem értettem.

Reméltem én sosem jut arra sorsra mint a katonák, reméltem én örök vigyázója maradok a földnek.

Az évek teltek újból, gyorsan s könyörtelenül, milliónyi történet átgázolva közöttünk. Aztán jöttek ők, kik magányba taszítottak. Jöttek a fejszéikkel, élük megcsillant a perzselő napon. Jöttek és öltek, nem voltak többek és jobbak mint kegyetlen gyilkosok. Talán átok volt, hogy engem meghagytak, mintha az égiek hallották volna kívánságomat. Az idő ami ad s elvesz. Miért

éreztem mégis, hogy többet veszítettem? Én nem erre a sorsa vágytam, nem erre a mindent lenyelő magányra. Királynője voltam egy holt királyságnak.